

Arrest

nr. 290 666 van 20 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. NTINI KASOKO
Eugène Plaskysquare 92 / 6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. NTINI KASOKO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 januari 2023 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

Geen geldig paspoort of een als zodanig geldige reistitel.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen hem niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft de intentie om een Nederlands kind van zijn partner te erkennen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar minderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met allé bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering

Verzoeker is van mening dat de beslissing van 24 januari 2023 niet in overeenstemming is met de wensen van de wet en verzoekt de Raadskamer die een wettigheidstoetsing uitoefent vast te stellen dat genoemd beslissing niet voldoende gemotiveerd is.

- In een arrest wees het Hof van Cassatie erop dat:

“ De toetsing van de wettigheid heeft betrekking op de formele geldigheid van de handeling, in het bijzonder wat betreft het bestaan van de motivering en het standpunt van de conformiteit ervan, zowel met de regels van internationaal recht die rechtstreekse werking hebben in de interne orde, als met de wet van 15 december 1980”.

De controle op de wettigheid omvat in het bijzonder een verificatie van de realiteit en de juistheid van de door het bestuursorgaan ingeroepen feiten en maakt het mogelijk elke kennelijke beoordelings- of feitelijke fout te bestraffen;

De motivering van administratieve beslissingen is een essentieel onderdeel van de controle op de wettigheid ervan.

De motiveringsplicht voor individuele bestuurshandelingen genomen door de administratie vloeit vooral voort uit de wet van 29/7/1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Het feit dat artikel 62 van de wet van 15/12/1980 dit vereiste in herinnering brengt, moet worden gezien als een wetgevende wil om het belang van motivatie krachtig te doen gelden in de materie die door deze wet wordt geregeld.

Verzoekers situatie moest in haar geheel worden beschouwd. De administratie concentreerde zich op het ontbreken van legaal verblijf en veronachtzaamde andere parameters, zoals verzoekers relatie met zijn zoon. Dit is in strijd met het beginsel van motivering.

B. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens

De beslissing van de verweerder is in strijd met de voornoemde wettelijke bepalingen omdat het geen rekening houdt met het gezinsleven van de verzoeker.

Volgens artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens “heeft eenieder recht op respect voor zijn privé- en gezinsleven, zijn huis en zijn correspondentie. (...)»

Dit recht op eerbiediging van het gezinsleven legt de staat de verplichting op zodanig te handelen dat de betrokken personen een normaal gezinsleven kunnen leiden en effectieve betrekkingen kunnen ontwikkelen.

Verzoeker beroept zich ook op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, omdat zij al enkele jaren een echtelijke relatie heeft met zijn partner G.E., evenals met zijn eigen zoon en het kind van zijn partner.

Uit het administratief dossier, noch uit de motivering van de bestreden handeling blijkt dat de verweerder ervoor heeft gezorgd dat deze elementen, waarvan zij echter terdege op de hoogte was, in aanmerking hebben genomen.

De administratie heeft de oorzaak niet zo rigoureus mogelijk onderzocht, gelet op de omstandigheden waarvan zij op de hoogte was en daarmee in strijd met artikel 8 EVRM.

In casu treedt de Belgische Staat niet op om verzoeker in staat te stellen bij zijn partner te blijven wonen en een relatie met hem te onderhouden, en alle betrokkenen een normaal gezinsleven te laten leiden.

Het dwingen van verzoeker om terug te keren naar haar land van herkomst, terwijl zijn echtgenoot en zijn zoon in België wonen, vormt een inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt terecht voorbijgegaan aan de beoordeling van verzoekers privé- en gezinsleven met de leden van zijn huishouden. Integendeel, het kan voorkomen dat het familielid van een EU burger die legaal in België is gevestigd, zijn privé- en gezinsleven met zijn gezin kan leven.

Terwijl vaststaat dat verzoeker samenwoont met zijn partner en zijn zoon en het kind uit een eerdere relatie van mevrouw G.E..

Verzoekster wijst erop dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM een van de grondrechten is die volgens vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd. Dit recht om bij zijn naaste verwanten te wonen, brengt verplichtingen met zich mee voor de lidstaten die negatief kunnen zijn, wanneer een van hen verplicht is een persoon niet uit te zetten, of positief, wanneer hij verplicht is om een persoon zijn grondgebied binnen te laten en er te verblijven.

Het recht op gezinsleven is verankerd in wetteksten (Artikelen 22 van de Grondwet en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens) die voorrang hebben op andere wetteksten (EC, arresten, nr. 62.921, 62.922 van 05/10/1996 en nr. 216.837 van 13/12/2011); Artikel 22 van de Grondwet: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, behalve in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet. De wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134 garandeert de bescherming van dit recht. »

Dat het Europese Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 EVRM, waarvan de cliënt in aanmerking komt, een brede en tolerante opvatting van het gezin verdedigt door de nadruk te leggen op de effectiviteit van het gezinsleven. Dit recht op eerbiediging van het gezinsleven legt de staat de verplichting op zodanig te handelen dat de betrokkenen een normaal gezinsleven kunnen leiden en affectieve relaties kunnen ontwikkelen;

In dit geval treedt de Belgische Staat niet op om het echtpaar en zijn kinderen een normaal gezinsleven te laten leiden.

In casu heeft verzoeker in 2021 een relatie begonnen met mevr. G.E. met wie hij sinds midden 2022 samenwoonde te [...]. Uit deze relatie kwam er een kind, namelijk M.G., die op 21 maart 2021 geboren is. Verzoeker was aanwezig bij de afspraken met de gynaecoloog en gedurende de hele zwangerschap. Mevrouw G.E. heeft de Nederlandse nationaliteit en heeft ook een ander kind, C.N.L.(13 jaar oud).

Sinds het begin van zijn relatie met haar partner zorgt verzoeker voor de kinderen als een echte vader. Hij kookt voor de kinderen, brengt zijn zoon M. naar de crèche school, helpt C.N. met haar huiswerk en vrijetijdsactiviteiten, enz.

Hij is momenteel bezig met de registratie van een wettelijke samenwoning met zijn partner en met het aanvragen van gezinshereniging als vader van een EU-burger.

Het staat vast dat het vasthouden van verzoeker met het oog op haar uitzetting in strijd is met een subjectief recht, het recht op gezinsleven, een recht dat wordt gewaarborgd door Artikelen 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, 22 van de Grondwet, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (New York, 20 november 1989), artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en de 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De bestreden beslissing is ook in strijd met artikel 3 van Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, die luidt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat verzoeker het determinerend motief van het bestreden bevel, met name dat hij niet beschikt over de documenten zoals vereist door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet betwist. Op basis van deze vaststelling ging verweerder over tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing maakt melding van de correcte feitelijke en juridische motieven waarop ze gesteund is. Uit een eenvoudige lezing van het bestreden bevel blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze zelf bespreekt in de uiteenzetting van het tweede middelonderdeel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

2.3. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan dat hij een gezinsleven onderhoudt met zijn Nederlandse partner, hun kind en de zoon van zijn partner. Verzoeker zou de nodige stappen aan het ondernemen zijn om de wettelijke samenwoning met zijn partner te registreren en om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in de hoedanigheid van een familielid van een Unieburger. Bij het nemen van de bestreden beslissing is volgens verzoeker geen rekening gehouden met deze elementen waardoor het bestreden bevel een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker aanvoert dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing zijn gezinsleven als familielid van een Unieburger niet zal kunnen verderzetten in België, dient de Raad op te merken dat uit geen enkel element blijkt dat verzoeker in het bezit is van een verblijfsrecht in een dergelijke hoedanigheid. Er blijkt ook niet dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging indiende in de hoedanigheid van een familielid van een Unieburger. Zijn betoog is in dit verband dan ook niet dienstig.

Er blijkt niet dat verzoeker eerder tot een verblijf werd toegelaten of werd gemachtigd voor een verblijf van meer dan drie maanden. Het betreft aldus een situatie van eerste toelating tot het grondgebied. Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet in een dergelijk geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aangifte van postnatale erkenning indiende bij de gemeente. Deze aangifte maakt het voorwerp uit van een onderzoek schijnerkenning. Er blijkt niet dat de voormelde aangifte op heden werd ingeschreven. In het bestreden bevel wordt gemotiveerd dat de intentie om het Nederlands kind van zijn partner te erkennen, niet automatisch een verblijfsrecht genereert. Er wordt geoordeeld dat het niet disproportioneel is om van verzoeker te verwachten dat hij (tijdelijk) terugkeert naar zijn land van herkomst om zich in regel te stellen met de verblijfswetgeving.

Verzoeker en zijn partner dienden zich ervan bewust te zijn dat verzoekers verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair zou zijn. In dergelijke gevallen is er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij wel degelijk een gezinsleven onderhoudt met zijn partner en haar kinderen. Hij voert aan dat hij zich gedraagt als "een echte vader" en altijd aanwezig was bij de gynaecologiebezoeken tijdens de zwangerschap van zijn partner. Uit zijn betoog blijkt echter niet dat er sprake is van voormelde uitzonderlijke omstandigheden. Verzoeker is het duidelijk niet eens met de motieven van het bestreden bevel, doch toont hij hiermee een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT